

Η τεχνική του Προκρούστη στο εξωτερικό

Φ.Κ. Γραμματικός
Ομότιμος Καθηγητής ΑΠΘ

Ο Γιώργος ήρθε χωρίς καλημέρα και κάθισε μπροστά στο γραφείο μου, σχεδόν έκλαιγε, καθιστός, με το κεφάλι χαμηλωμένο και με τα χέρια να πιάνουν τα δυο του μάγουλα. Δεν χρειάστηκε να ρωτήσω τι έχει.

– Ο αδελφός μου «τα έχει χαμένα», μου είπε. Είχε πόνο στην κοιλιά και μπήκε στο νοσοκομείο. Σε 10 μέρες βρήκανε «χολή» και τον ετοίμασαν για χειρουργείο. Από εκεί ξεκίνησαν όλα.

– Δεν πήγε καλά η εγχείρηση; ρώτησα.

– Ποια εγχείρηση, είπε ο Γιώργος. Τον ετοίμασαν από τις έξι το πρωί, έμεινε νηστικός, του κάνανε μπάνιο, υποκλυσμό και μια ένεση. Του έβαλαν και ορό. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε. Τον βοήθησα και έγραψε τη διαθήκη του και κάθε λίγο έκανε τον σταυρό του για να πετύχει η εγχείρηση. Πρωί-πρωί τον έφεραν έξω από την αίθουσα του χειρουργείου. Σε λίγο βγήκε ο χειρουργός από το χειρουργείο και «του 'κοψε τα πόδια».

– Αστειεύεσαι, Γιώργο;

– Αυτό του έκανε στην πραγματικότητα. Του είπε: «Δεν θα χειρουργηθείς σήμερα, έχουμε άλλο επείγον περιστατικό να χειρουργήσουμε!». Αργότερα οι νοσοκόμες το συζητούσαν μεταξύ τους και λέγανε σιγανά: «Και αυτός είναι Προκρούστης». Άκου, γιατρέ μου, είπε ο Γιώργος, ρώτησα κι έμαθα πως αυτό συνηθίζεται. Σου κόβουν τα πόδια «ψυχολογικά» για να δώσεις φακελάκι. Κατάλαβες, γιατρέ;

Πρώτη φορά άκουγα κάτι τέτοιο.

– Εσύ, γιατρέ μου, είσαι αθώς και άσχετος, μου πέταξε ο Γιώργος.

– Και ο αδελφός σου τι έκανε; ρώτησα.

– Έχασε την εμπιστοσύνη του στον γιατρό και έφυγε από την κλινική. Αλλά τα είχε χαμένα. Άρχισε να μιλάει μόνος του, να ρωτάει πότε θα χειρουργηθεί, αν θα του κόψουν τα πόδια, να παραμιλάει στον ύπνο του. Με δυο λόγια άρχισε να χαζεύει ο αδελφός μου. Αγνός άνθρωπος και αυ-

τός, έχει τέσσερα παιδιά, ζει στο εξωτερικό και ήρθε εδώ για διακοπές. Τρελάθηκε, σου λέω. Μάλιστα όπως μου λέει η γυναίκα του κάθε λίγο σκύβει στο πάτωμα να δει μήπως «του κόψανε τα πόδια».

– Και συ, Γιώργο, δεν του εξήγησες να καταλάβει να πάει σε άλλο γιατρό;

– Αυτό έκανε, γιατί ο πόνος ξανάρχισε. Πήγε στα εξωτερικά ιατρεία άλλου νοσοκομείου. Ο γιατρός στα Επείγοντα τον άφησε να περιμένει μισή ώρα για να δίνει συνταγές και οδηγίες σε άλλο άρρωστο, προφανώς γνωστό του ή πελάτη του. Έδινε τις οδηγίες όχι άμεσα στον άρρωστο αλλά μιλώντας στην όμορφη θυγατέρα του κι έπιανε κουβέντα μαζί της. Αφού έφυγε ο άρρωστος, ο γιατρός έπιασε κουβέντα με τρεις νεαρές νοσοκόμες για άλλα πέντε-δέκα λεπτά και μετά ρώτησε τον αδελφό μου πού πονάει. Τον εξέτασε στην κοιλιά, έγραψε μια σειρά από εξετάσεις που για να γίνουν έπρεπε να περιμένει ο αδελφός μου στον διάδρομο τρεις ώρες και μετά του έκανε εισαγωγή στο Παθολογικό. Μετά όμως από τρεις μέρες μετέφεραν τον αδελφό μου από το Παθολογικό στο Χειρουργικό.

– Άρα χειρουργήθηκε, είπα.

Ο Γιώργος με κοίταξε αγριεμένος και συνέχισε.

– Στο Χειρουργικό έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στα νευροψυχικά του ευρήματα, επειδή μονολογούσε και γκρίνιαζε. Έτσι τον στείλανε στο Νευρολογικό. Εκεί βρήκαν ότι έχει γενικευμένη στένωση του νωτιαίου σωλήνα, πάθηση που δεν θεραπεύεται όπως είπαν και του έδωσαν εξιτήριο πάλι για το Χειρουργικό. Οι χειρουργοί άκουγαν για πρώτη φορά ότι υπάρχει τέτοια πάθηση: «γενικευμένη στένωση του νωτιαίου μυελού» και όταν είδαν την αξονική τομογραφία είπαν ότι υπήρχαν δυο μόνο σημεία στένωσης στη σπονδυλική στήλη που θα μπορούσαν να θεραπευτούν με εγχείρηση, αλλά δεν προκαλούσαν συμπτώ-

ματα και ήταν άσχετα με την ψυχολογική κατάσταση του αδελφού μου. Τελικά οι χειρουργοί πληροφορήθηκαν για την περίπτωση του «Προκρούστη», το ζήτημα αυτό έγινε γνωστό ευρύτερα και για να μην «του κόψουν ξανά τα πόδια» οι ίδιοι, του αφαίρεσαν τη χολή χωρίς φακελάκι. Τώρα είναι καλά από τον πόνο, οι χειρουργοί όμως πριν εξέλθει κάλεσαν ψυχίατρο που του έδωσε σχετικά φάρμακα για να τον ηρεμήσει. Νομίζω τα φάρμακα έχουνε όνομα σχετικό με τη βενζίνη. Λες να είναι επικίνδυνα, γιατρέ;

– Είναι οι βενζοδιαζεπίνες, καλά φάρμακα, άρα τέλος καλό, όλα καλά, Γιώργο, και χωρίς φακελάκι.

Ο Γιώργος με κοίταξε πάλι περίεργα.

– Από τότε, γιατρέ μου, πέρασαν τέσσερις μήνες και ο αδελφός μου συνέχισε να παίρνει τις βενζίνες αυτές που είπες αλλά αντί για καλά έγινε χειρότερα. Έχει μουδιάσματα στα χέρια, άλλαξε ο χαρακτήρας του, δεν βγαίνει έξω, δεν συνηνοείται μαζί μας. Οι γιατροί είπαν τελικά ότι έπρεπε νωρίτερα να είχαν διακόψει αυτά τα φάρμακα. Δεν πρέπει να τα παίρνει κανείς συνέχεια διότι αθροίζονται μέρα με τη μέρα και φέρνουν

παρενέργειες.

– Και τώρα, Γιώργο, τι θα κάνετε με τον αδελφό σου;

– Φοβάμαι πολύ, γιατρέ μου. Είτε με φακελάκι, είτε χωρίς φακελάκι κάτι θα πάθεις από τους γιατρούς. Τι να κάνουμε; Αποφάσισα και πήγα στον ιερέα να με συμβουλευέψει. Αυτός μου είπε: «Αν χαλάσει το αλάτι, πως θα νοστιμεύει το φαγητό;», δηλαδή αν χαλάσουν οι γιατροί, πώς θα έχουμε υγεία. Ο Ιησούς Χριστός μας έλεγε: «Αν τον πιο τελευταίο από τους ανθρώπους βοηθήσετε, είναι σαν να βοηθάτε εμένα τον ίδιο». «Προσευχήσου στον Θεό να γίνει καλά ο αδελφός σου και κάνε υπομονή, τέκνον μου, όλα θα διορθωθούν».

– Και τι θα κάνετε τώρα; ρώτησα πάλι.

– Α! Δεν σου τα είπα όλα, γιατρέ μου. Αυτά όλα έγιναν στο εξωτερικό. Έτσι αποφασίσαμε με τον αδελφό μου να έρθει να εγκατασταθεί μόνιμως στην Ελλάδα. Ίσως το καλό κλίμα, οι εκδρομές, οι καλές παρέες και λίγο κρασάκι που πίνει, να τον βοηθήσουν.

Ήξερα πως ο Γιώργος ποτέ δεν έλεγε ψέματα. Ήταν πάντα σωστός, ευγενικός και καλός πατριώτης!

